Ομιλία εις την Κυριακήν του Παραλύτου (Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 14 Μαΐου, 2011

Στό χρυσωρυχεῖο οὔτε τήν πιό ἀσήμαντη φλέβα δέν θά δεχόταν νά περιφρονήση κανένας κι ἄς προξενῆ πολύν κόπο ἡ ἔρευνά της. Ἔτσι καί στίς θεῖες Γραφές δέν εἶναι χωρίς βλάβη νά προσπεράσης ἕνα γιῶτα ἤ μιά κεραία. Ὅλα πρέπει νά ἐξετάζωνται. Τό ἅγιο Πνεῦμα τά ἔχει πεῖ ὅλα καί τίποτα δέν εἶναι ἀνάξιο ᾽ὐτές. Πρόσεξε λοιπόν τί λέει ὁ Εὐαγγελιστής κι ἐδῶ: Αὐτό πάλι ἦταν τό δεύτερο σημεῖο πού ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, πηγαίνοντας ἀπό τήν Ἰουδαία στήν Γαλιλαία. Καί δέν πρόσθεσε βέβαια ἔτσι ἁπλᾶ τή λέξη «*δεύτερο*», ἀλλά τονίζει ἀκόμα περισσότερο τό θαῦμα τῶν Σαμαρειτῶν. Δείχνει ὅτι, μόλο πού ἔγινε καί δεύτερο σημεῖο, δέν εἶχαν φτάσει ἀκόμα στό ὕψος ἐκείνων πού τίποτα δέν εἶδαν (τῶν Σαμαρειτῶν) αὐτοί πού ἔχουν δεῖ πολλά καί θαυμάσει. Ὕστερ᾽ ἀπ᾽ αὐτά ἦταν ἑορτή τῶν Ἰουδαίων. Ποιά ἑορτή; Ἡ ἑορτή τῆς Πεντηκοστῆς, νομίζω, καί ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς στά Ἱεροσόλυμα. Συστηματικά τίς γιορτές βρίσκεται στήν πόλη. Ἀπ᾽ τή μιά γιά νά φανῆ πώς ἑορτάζει μαζί τους, ἀπ᾽ τήν ἄλλη γιά νά τραβήξη κοντά του τόν ἁπλό λαό. Γιατί αὐτές τίς μέρες γινόταν περισσότερη συρροή τῶν πιό ἁπλῶν. Ὑπάρχει στά Ἱεροσόλυμα ἡ προβατική κολυμβήθρα, Βηθεσδά μέ τό Ἑβραϊκό ὄνομά της, μέ πέντε στοές. Σ᾽ αὐτές ἦσαν πεσμένοι ἄρρωστοι πλῆθος - κουτσοί, τυφλοί, ξηροί, πού περίμεναν τήν ταραχή τοῦ νεροῦ. Τί σημαίνει αὐτός ὁ τρόπος τῆς θεραπείας; Τίνος μυστηρίου κάνει ὑπαινιγμό; Αὐτά δέν ἔχουν γραφῆ ἁπλᾶ καί τυχαῖα ἀλλά εἰκονίζει καί ὑποτυπώνει ὅσα ἀνάγονται στό μέλλον. Μ᾽ αὐτόν τόν τρόπο, τόν ὑπερβολικά παράξενο, ὅταν συνέβαινε ὁλότελα ἀπροσδόκητα, δέ θά κατάστρεφε μέσα στίς ψυχές τῶν πολλῶν τή δύναμη τῆς πίστης. Ποιό εἶναι λοιπόν αὐτό πού εἰκονίζει;

Σκόπευε νά δώση τό βάπτισμα πού ἔχει πολλή δύναμη καί μεγάλη χάρη . Τό βάπτισμα πού ἀποπλύνει ὅλες τίς ἁμαρτίες καί ζωοποιεῖ τούς νεκρούς. Ὅπως λοιπόν σέ εἰκόνα, προδιαγράφονται αὐτά στήν κολυμβήθρα καί σέ πολλά ἄλλα. Καί πρῶτα ἔδωσε τό νερό πού βγάζει τά στίγματα τῶν σωμάτων καί πού δέν εἶναι μιάσματα ἀλλά φαίνονται, ὅπως τά μολύσματα ἀπό κηδεῖες, ἀπό λέπρα καί ἄλλα τέτοια. Καί πολλές ἄλλες θεραπεῖες στήν Παλαιά Διαθήκη θά μποροῦσε κανείς νά δῆ πού πραγματοποιήθησαν μέ νερό, γι᾽ αὐτό τό λόγο. Ἀλλά ἄς μποῦμε στό θέμα μας. Πρῶτα λοιπόν ὅπως εἶπα πρωτύτερα, μολυσμούς σωματικούς κι ἔπειτα διάφορες ἄλλες ἀσθένειες κάνει νά θεραπεύωνται μέ νερό. Γιατί θέλοντας ὁ Θεός νά μᾶς ὁδηγήση κοντύτερα στή δωρεά τοῦ βαπτίσματος δέν θεραπεύει τούς μολυσμούς μονάχα ἀλλά καί ἀσθένειες. Γιατί οἱ πλησιέστερες πρός τήν ἀλήθεια εἰκόνες καί σχετικά μέ τό

βάπτισμα καί τό πάθος καί τά ἄλλα ἦσαν καθαρώτερες ἀπό τίς παλαιότερες. Γιατί ὅπως οἱ κοντινοί τοῦ βασιλιᾶ δορυφόροι εἶναι λαμπρότεροι ἀπό τούς πιό μακρινούς, ἔτσι γίνεται καί σχετικά μέ τούς τύπους.

Κι ὁ ἄγγελος καταβαίνοντας ἀνατάραζε τό νερό καί τοῦ ἔδινε θεραπευτική δύναμη, γιά νά μάθουν οἱ Ἰουδαῖοι ὅτι πολύ περισσότερο ὁ Κύριος τῶν ἀγγέλων μπορεῖ νά θεραπεύση ὅλα τά νοσήματα τῆς ψυχῆς. Ἀλλά ὅπως ἐδῶ ἡ θεραπευτική δύναμη δέν ἦταν φυσική ἰδιότητα τοῦ νεροῦ, γιατί τότε θά ἐκδηλωνόταν ἀδιάλειπτα, ἀλλά παρουσιαζόταν μέ τήν ἐνέργεια τοῦ ἀγγέλου, ἔτσι καί πάνω σ' ἐμᾶς δέν ἐνεργεῖ ἁπλᾶ τό νερό ἀλλά ὅταν δεχτῆ τή χάρη τοῦ Πνεύματος τότε διαλύει ὅλες τίς ἁμαρτίες. Γύρω ἀπ' αὐτή τήν κολυμβήθρα κοίτονταν ἕνα μεγάλο πλῆθος ἄρρωστοι τυφλοί, κουτσοί, λεπροί πού περίμεναν τήν ταραχή τοῦ νεροῦ καί τότε ἡ ἀσθένεια γινόταν ἐμπόδιο σ' ἐκεῖνον πού ἤθελε νά θεραπευτῆ. Μά τώρα εἶναι κύριος ὁ καθένας νά προσέλθη. Γιατί δέν ἀναταράζει κάποιος ἄγγελος ἀλλά εἶναι τῶν πάντων ὁ Κύριος αὐτός πού τά ἐκτελεῖ ὅλα καί δέν εἶναι δυνατό νά πῆ ὁ ἀσθενής«*μόλις πάω νά κατεβῶ, ἄλλος κατεβαίνει πρίν ἀπό μένα*». Ἀλλά, κι ἄν ἔρθη ὅλη ἡ οἰκουμένη, ἡ χάρη δέν ξοδεύεται, οὔτε ἡ ἐνέργεια δαπανᾶται ἀλλά ἴδια καί ἀπαράλλακτη μένει ὅπως πρῶτα. Κι ὅπως οἱ ἡλιακές ἀκτῖνες καθημερινά δίνουν τό φῶς τους καί δέν δαπανῶνται οὔτε λιγοστεύει ἡ λάμψη τους ἀπό τήν ἄφθονη παροχή των, ἔτσι καί πολύ περισσότερο ἡ ἐνέργεια τοῦ Πνεύματος, δέν ἐλαττώνεται μ' ὅλο τό πλῆθος πού τήν ἀπολαμβάνει.

Αὐτό συνέβαινε, μέ τό σκοπό ἐκεῖνοι πού ἔμαθαν ὅτι εἶναι δυνατό μέ τό νερό νά θεραπευτοῦν πολλά σωματικά νοσήματα καί ἀσκήθηκαν στή γνώση αὐτή πολύν καιρό, νά πιστέψουν εὔκολα ὅτι μπορεῖ νά θεραπεύση καί νοσήματα τῆς ψυχῆς. Καί γιατί τέλος πάντων ὁ Ἰησοῦς ἄφησε ὅλους τούς ἄλλους καί ἦρθε σ' αὐτόν, πού εἶχε τριάντα ὀχτώ χρόνια καί γιατί τόν ρώτησε ἄν θέλη νά γίνη ὑγιής. Ὄχι γιά νά μάθη, αὐτό ἦταν περιττό, ἀλλά γιά νά δείξη τήν ὑπομονή τοῦ παραλυτικοῦ καί γιά να καταλάβωμε ὅτι γι' αὐτό ἄφησε τούς ἄλλους καί πῆγε σ' αὐτόν. Κι ὁ ἀσθενής τοῦ ἀποκρίθηκε καί τοῦ εἶπε:«*Κύριε δέν ἔχω κάποιον νά μέ βάλη στήν κολυμβήθρα, ὅταν ταραχθῆ τό νερό. Κι ἐνῶ πηγαίνω ἐγώ, κατεβαίνει ἄλλος πρίν ἀπό μένα*». Γι' αὐτό ρώτησε, ἄν θέλη νά γίνη γερός. Γιά νά πληροφορηθοῦμε αὐτά τά πράγματα. Δέν τοῦ εἶπε θέλεις νά σέ κάμω καλά; - Γιατί δέν φανταζόταν ἀκόμα τίποτα σπουδαῖο γι' αὐτόν - ἀλλά θέλεις νά γίνης καλά; Ξαφνιάζεται ὁ καρτερικός παράλυτος. Ἔχοντας τριάντα ὀχτώ ἔτη τήν ἀσθένεια καί κάθε χρόνο ἐλπίζοντας ὅτι θά γλύτωνε ἀπ' αὐτή, ἔμενε μόνιμα ἐκεῖ καί δέν ἀπομακρυνόταν. Χωρίς τήν καρτερία του ἄν ὄχι τά περασμένα, δέν θά ἦσαν ἱκανά τά μέλλοντα νά τόν ἀπομακρύνουν ἀπό κεῖ;

Σκέψου σέ παρακαλῶ πῶς ἦταν φυσικό καί οἱ ἄλλοι ἄρρωστοι νά εἶναι ἥσυχοι. Γιατί μήτε ἡ ὥρα δέν ἦταν φανερή πού ταραζόταν τό νερό. Καί στό κάτω-κάτω οἱ κουτσοί καί οἱ κουλλοί μποροῦσαν νά παρατηρήσουν. Οἱ τυφλοί ὅμως πού δέν ἔβλεπαν; Ἴσως τό καταλάβαιναν ἀπό τό θόρυβο. Ἄς νιώσωμε λοιπόν, ἀγαπητοί μου, ντροπή καί ἄς

στενάξωμε γιά τήν πολλή ἀδιαφορία μας. Τριάντα ὀχτώ χρόνια ἔμεινε στό ἴδιο μέρος ἐκεῖνος καί, μ᾽ ὅλο πού δέν πετύχαινε ὅ,τι ἤθελε, δέν ἀπομακρυνόταν. Καί δέν πετύχαινε ὄχι ἀπό ἀδιαφορία δική του ἀλλά γιατί τόν ἐμπόδιζαν καί τόν παραμέριζαν οἱ ἄλλοι. Καί ὅμως δέν ἀπογοητευόταν. Ἐμεῖς ὅμως δέκα ἡμέρες, ἄν μείνωμε κάπου καί παρακαλέσωμε γιά κάτι χωρίς νά πετύχουμε στό τέλος βαρυόμαστε νά δείξωμε τόν ἴδιο ζῆλο. Καί στούς ἀνθρώπους κάποτε μένουμε κοντά τόσο διάστημα ὑποφέροντες τίς ταλαιπωρίες τῆς ἐκστρατείας καί ἐκτελώντας ἐργασίες δουλοπρεπεῖς, χωρίς νά ἐκπληρώνεται πολλές φορές ἡ ἐλπίδα μας. Στόν Κύριο ὅμως τό δικό μας, ὅπου θά πάρωμε ὀπωσδήποτε μεγαλύτερη ἀπό τούς κόπους μας ἀμοιβή - ἡ ἐλπίδα, γράφει, δέν ἀπογοητεύει - δέν θέλομε νά μείνωμε κοντά του μέ τό ζῆλο πού πρέπει.

Πόση τιμωρία ἁρμόζει ᾀ αὐτή τή στάση; Ἀκόμη κι ἄν δέν ἦταν δυνατό νά πάρουμε τίποτα, αὐτή τήν ἀδιάκοπη συνομιλία μαζί του δέν ἔπρεπε νά τήν θεωροῦμε ἄξια ἄπειρων ἀγαθῶν; Ἀλλά εἶναι κουραστική ἡ ἀδιάκοπη προσευχή; Ἀλλά καί ποιά ἀρετή δέν εἶναι κοπιαστική; Κι αὐτή εἶναι ἡ μεγάλη ἀπορία: ὅτι μαζί μέ τήν κακία κληρώθηκε ἡ εὐχαρίστηση, ἐνῶ μέ τήν ἀρετή ὁ πόνος. Πολλοί ἀναζητοῦν τήν αἰτία. Μᾶς ἔδωσε ὁ Θεός ἀπ᾽ τήν ἀρχή ζωή ἐλεύθερη ἀπό φροντίδες καί κόπους. Ἡ ἀργία ὡδήγησε στή διαστροφή καί χάσαμε τόν παράδεισο. Γι᾽ αὐτό ἔκαμε ἐπίπονη τή ζωή μας, σάν νά δικαιολογοῦνταν στό γένος τῶν ἀνθρώπων λέγοντας. Σᾶς ἔβαλα μέσα στήν τρυφή, ἀλλά ἡ ἀπιστία σᾶς ἔκαμε χειρότερους. Γι᾽ αὐτό διέταξα νά δοκιμάζετε τόν πόνο καί τόν ἱδρῶτα. Ἐπειδή ὅμως οὔτε αὐτός ὁ πόνος δέν συγκράτησε τόν ἄνθρωπο, μᾶς ἔδωσε νόμο μέ πολλές ἐντολές βάζοντάς μας, ὅπως στό δύσκολο ἄλογο, δεσμά καί χαλινάρια. Τό ἴδιο κάνουν καί οἱ ἀλογοδαμαστές. Γι᾽ αὐτό εἶναι ἐπίπονη ἡ ζωή μας. Ἡ ζωή ἡ χωρίς κόπο συνήθως διαφθείρει. Ἡ φύση μας δέν δέχεται τήν ἀργία, εὔκολα κλίνει στήν κακία. Ἄς ὑποθέσωμε ὅτι δέν ἔχει ἀνάγκη ἀπό κόπους ὁ φρόνιμος καί ἐνάρετος γενικά, ἀλλά ἐπιτυγχάνουν τό κάθε τι ἀκόμα καί κοιμισμένοι. Τήν ἄνεση πού θά προέκυπτε ποῦ θά τή χρησιμοποιούσαμε; Ὄχι στήν ἀνοησία καί τήν ὑπερηφάνεια;

Ἀλλά γιατί ἔχει συζευχθῆ μέ τήν κακία πολλή εὐχαρίστηση καί μέ τήν ἀρετή πολύς κόπος καί ἱδρῶτας; Καί τί χάρη θά εἶχε καί τί μισθό θά ἔπαιρνε, ἄν τό πρᾶγμα δέν ἦταν κοπιαστικό; Ἔχω νά σᾶς δείξω πολλούς πού ἀποστρέφονται ἐκ φύσεως τό γάμο καί τόν ἀποφεύγουν μέ σιχαμάρα. Αὐτούς θά τούς ποῦμε φρόνιμους καί θά τούς στεφανώσωμε καί θά τούς ἀνακηρύξωμε πανηγυρικά; Καθόλου. Γιατί ἡ σωφροσύνη εἶναι ἐγκράτεια καί ὑπερίσχυση πάνω στίς ἡδονές ὕστερα ἀπό μάχη. Καί τά πολεμικά τρόπαια εἶναι λαμπρότερα, ὅταν οἱ ἀγῶνες εἶναι σκληροί, ὄχι ὅταν οἱ ἀντίπαλοι δέν ἀντιστέκονται. Εἶναι πολλοί νωθροί ἀπό τή φύση. Αὐτούς δέ θά τούς ποῦμε ἐνάρετους. Γιαυτό ὁ Χριστός ἀναφέροντας τρεῖς τρόπους εὐνουχισμοῦ τούς δύο τούς ἀφήνει ἀβράβευτους καί τόν ἕναν μόνο βραβεύει μέ τή βασιλεία. Σᾶς λέω καί γιατί χρειάζεται ἡ κακία. Ποιός ἄλλος εἶναι ὁ δημιουργός τῆς κακίας ἀπό τή θεληματική ἀδιαφορία; Κι οἱ ἀγαθοί ἔπρεπε νά εἶναι μόνοι. Ποιό εἶναι τό γνώρισμα τοῦ ἀγαθοῦ,

ἡ νηφαλιότητα καί ἡ ἀγρυπνία ἤ ὁ ὕπνος καί τό ροχαλητό; Καί γιατί φαινόταν γιά ἀγαθό τό νά ἐπιτυγχάνης χωρίς κόπο; Φέρνεις ἐνστάσεις πού θά ἔφεραν ζωντανά καί λαίμαργοι καί ἄνθρωποι πού νομίζουν Θεό τήν κοιλιά τους. Ἀποκρίσου μου ὅτι αὐτοί εἶναι λόγοι ἀδιαφορίας. Ἄν ὑπάρχη βασιλέας καί στρατηγός, κι ἐνῶ ὁ βασιλιάς κοιμᾶται καί μεθᾶ, ὁ στρατηγός μέ ταλαιπωρίες τήν ἔκτη ὥρα στήνει τά τρόπαια, σέ ποιόν θά ἀπέδιδες τήν νίκη; Καί ποιός χάρηκε τή χαρά τῆς νίκης;

Βλέπεις ὅτι ἡ ψυχή κλίνει σ᾽ ἐκεῖνον μέ τόν ὁποῖον κοπίασε; Γι᾽ αὐτό καί τήν ἀπόκτηση τῆς ἀρετῆς τή συνώδεψε μέ κόπους, ἐπειδή ἤθελε νά ἐξοικειώση τήν ψυχή μ᾽ αὐτή. Γι᾽ αὐτό τήν ἀρετή κι ἄν ἀκόμα δέν τήν πραγματοποιήσωμε τή θαυμάζομε, ἐνῶ τήν κακία μ᾽ ὅλη τή γλυκύτητα τήν καταδικάζομε. Κι ἄν ἐρωτήσης, γιατί δέ θαυμάζομε πιό πολύ τούς ἐκ φύσεως ἀγαθούς ἀπό ἐκείνους πού εἶναι ἀγαθοί μέ τήν θέλησή τους; Ἐπειδή εἶναι δίκαιο νά προτιμᾶται αὐτός πού κοπιάζει. Καί γιά πιό λόγο τώρα κοπιάζομε; Ἐπειδή τήν ἔλλειψη τοῦ κόπου δέν τήν ἐκρατήσαμε ὅπως ἔπρεπε. Κι ἄν τό καλοεξετάση κανένας, ἡ ἀργία πάντα μᾶς ἔβλαψε καί δημιούγησε πολύν κόπον. Κι ἄν θέλης, ἄς κλείσουμε κάποιον σ᾽ ἕνα σπίτι κι ἄς ἱκανοποιοῦμε μόνο τή λαιμαργία του, χωρίς νά τόν ἀφήνουμε οὔτε νά βαδίζη οὔτε στήν ἐργασία νά τόν βγάζουμε. Ἀλλά ἄς χαίρεται τό φαγητό καί τόν ὕπνον καί ἄς γλεντᾶ ἀδιάκοπα. Ὑπάρχει ἀθλιώτερη ζωή ἀπ᾽ αὐτήν; Εἶναι ἄλλο ὅμως νά ἐργάζεσαι καί ἄλλο νά κοπιάζης. Ἦταν στό χέρι μας τότε νά ἐργαζώμαστε χωρίς κόπους. Μά εἶναι δυνατό; Βέβαια εἶναι, κι αὐτό θέλησε ὁ Θεός, ἀλλά δέν τό ἐβαστάξαμε ἐμεῖς. Γι᾽ αὐτό μᾶς ἔβαλε νά καλλιεργοῦμε τόν Παράδεισο, ὁρίζοντάς μας τήν ἐργασία χωρίς νά ἀναμείξη τόν κόπο. Γιατί βέβαια ἄν ὁ ἄνθρωπος κοπίαζε ἀπό τήν ἀρχή δέν θά πρόσθετε ἔπειτα τόν κόπο σάν τιμωρία. Γιατί εἶναι δυνατόν νά ἐργάζεται κανείς καί νά μήν κοπιάζει, ὅπως οἱ ἄγγελοι.

Γιά νά πεισθῆτε ὅτι ἐργάζονται, ἀκοῦστε τί λέγει: Μποροῦν μέ τή δύναμή τους νά ἐκτελέσουν τό λόγο του. Τώρα ἡ ἔλλειψη τῆς δυνάμεως προξενεῖ πολλή κούραση. Τότε ὅμως αὐτό δέ γινόταν. Αὐτός πού μπῆκε στήν περίοδο τῆς ἀναπαύσεώς του, ἀναπαύθηκε λέει, ἀπό τά ἔργα του, ὅπως ἀπό τά δικά του ὁ Θεός. Ἐδῶ δέν ἐννοεῖ ἀργία ἀλλά ἔλλειψη κόπου. Γιατί ὁ Θεός καί τώρα ἀκόμη ἐργάζεται καθώς λέγει ὁ Χριστός. Ὁ πατέρας μου ὡς τώρα ἐργάζεται κι ἐργάζομαι κι ἐγώ. Γι᾽ αὐτό συμβουλεύω ἀφοῦ ἐγκαταλείψεται κάθε ἀδιαφορία νά ζηλέψετε τήν ἀρετή. Γιατί ἡ εὐχαρίστηση τῆς κακίας εἶναι σύντομη ἐνῶ ἡ λύπη παντοτινή. Τῆς ἀρετῆς ἀντίθετα, ἀγέραστη εἶναι ἡ χαρά καί πρόσκαιρος ὁ κόπος. Ἡ ἀρετή ξεκουράζει τόν ἐργάτη της καί πρίν ἀπό τή βράβευσή του, συντηρῶντας τον μέ τίς ἐλπίδες, ἐνῶ ἡ κακία τιμωρεῖ τόν δικό της ἐργάτη, πιέζοντας τή συνείδηση καί τρομοκρατῶντας την καί προδιαθέτοντας σέ ὑποψία ἐναντίον ὅλων. Κι αὐτά βέβαια ἀπό πόσους κόπους καί ἱδρῶτες εἶναι χειρότερα.

Κι ἄν στή θέση τους ὑπῆρχε μόνο εὐχαρίστηση, τί χειρότερο ὑπάρχει ἀπό τήν εὐχαρίστηση αὐτή; Τήν ἴδια ὥρα φανερώνεται καί μαραμένη χάνεται καί φεύγει πρίν

τήν πιάση κανένας, κι ἄν πῆς τήν ἀπόλαυση τῶν σωμάτων ἤ τοῦ γλεντιοῦ ἤ τῶν χρημάτων. Δέν παύουν νά γερνοῦν καθημερινά. Κι ὅταν ἡ ἡδονή συνεπάγεται κόλαση καί τιμωρία, ποιός θά ἦταν πιό ἀξιολύπητος ἀπό αὐτούς πού τήν ἐπιδιώκουν;

Ἄς τά ξέρωμε αὐτά κι ἄς ὑποφέρωμε τά πάντα γιά χάρη τῆς ἀρετῆς. Γιατί ἔτσι θά χαροῦμε καί τήν ἀληθινή ἀπόλαυση μέ τή χάρη καί τή φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μαζί μ᾽ ἐκεῖνον καί στόν Πατέρα καί στό ἅγιο Πνεῦμα ἄς εἶναι ἡ δόξα στούς αἰῶνες. Ἀμήν.

(Πηγή: Ι. Μ. Καισαριανής, Βύρωνα και Υμηττού)